

Des de la finestra

La vista des de la setena planta de l'Hospital, és magnífica. Encara no ha sortit el sol, però s'albiren petits turons amb vegetació verd i grog; aquí i allà petites taques de ginesta blanca...

Al fons, el mar altrament gris, comença a tornar blau, encara amb filagarses de boira damunt... vels potser de les fades en fugir davant la claror. Des de la meua finestra, soc espectadora privilegiada del esplèndid naixement del sol cada matí.

Ha de fer vent, ja que veig, com en un calidoscopi, moure's les fulles noves dels arbres, lluent amb els seus vestits reflectint la llum del sol, que ara ha transformat tot el paisatge.

A la carretera, els vehicles amunt i avall constantment transportant persones a l'Hospital, semblen exèrcits de diminutes formigues infatigables. Quantes petites històries darrera de cada pas!

Des de l'habitació, la rutina de metges i infermeres segueix el seu curs. el dia té horaris ben definits: analítiques, esmorzars, neteja, metges, medicació ...

Rebo trucades, watts amb missatges encoratjadors, fotografies, vídeos, de família i amics, fins i tot de gent que no hi pensava... sento que hi ha persones generoses, magnífiques, que es preocupen per mi, que m'aprecien i volen que no em rendeixi. No ho faré!! Però m'agradaria rebre visites, enyoro abraçades, el caliu d'una ma a la meua, d'uns ulls estimats que em parlin sense paraules... és en va, no es possible, la meua malaltia altament contagiosa, sols permet entrar els equips sanitaris, amb aspecte fantasmal darrera les seves màscares de protecció. Sé que lluiten tant com poden per mi, però tinc por i estic tan sola!!

Sento aplaudiments al passadís, emoció, llàgrimes contingudes, és un altra malalt que surt de la UCI, o que han donat l'alta,

Jo també ho aconseguiré!

Marisol Vilá Casanova